

være blevet ham godtgjort senere — at sende et Telegram til Ministeriet med Anmodning om Penge. Og endelig, da han, som han siger, var saa afholdt og har spillet saa stor en Rolle derovre, skulde det dog være underligt, om han ikke havde den eneste intim eller god Ven, der vilde forstrække ham med nogle Penge. Naar jeg siger, hvad han kunde have gjort, vil jeg tillige sige, hvad jeg ikke vilde have gjort. Jeg vilde ikke have modtaget et Laan og endnu mindre en Foræring af Folk, over for hvem jeg skulde staa som en Autoritet, og som derfor med Føje bagefter kunde gøre Regning paa, at jeg vilde rette mig efter dem og hjælpe dem i større Omfang, end jeg maaske ellers vilde. Jeg vilde ikke have modtaget de Penge hverken som Laan eller Foræring. Endvidere vilde jeg ikke have modtaget 4,500 Kr., naar det kun drejede sig om en Rejse til København. Den koster nemlig ikke 4,500 Kr. Jeg vilde endvidere, naar jeg var kommen til København, straks være gaaet til Ministeriet og have meddelt, at jeg havde gjort dette, og anmodet om at faa Beløbet, saa at jeg kunde dække den omtalte Sum dermed; det var sikkert ikke blevet nægtet. Men jeg vilde ikke som det ærede Medlem have ventet 2 Aar og saa paa en Gang skrive, at nu finder han, det er bedst, da de Penge, han har faaet, nu er blevet en Æresgæld for Staten, at Staten betaler dem. Det vilde jeg ikke have gjort.

Med Hensyn til Bedrageriet, det ærede Medlem siger, at han har været underkastet, maa jeg fremhæve, at det ærede Medlem vistnok ser meget fejl paa denne Ting. Fordi en Embedsmand uden Spor af Bevis, uden at lægge det mindste Bevis ved, meddeler, at han er bleven bedragen af en dansk Mand, er ingen og heller ikke Udenrigsministeriet berettiget til at betragte det som sikkert. Man er ikke berettiget til at betragte den anden Mand som Bedrager og endnu mindre betragte Bedrageriet som bevist. Paa den anden Side er man lige saa lidt berettiget til at drage det ærede Medlems Ord i Tvivl, og derfor skriver man det, som staar i Skrivelsen — og jeg kan ikke se, at man kunde gøre det anderledes — idet man antyder, at det har han sagt, men man ved ingen Ting. Det er det eneste korrekte, noget fornærmeligt i den Sætning er der ikke Tale om; der var ingen, der havde Lyst til at fornærme.

Endelig kommer der i Skrivelsen, at han maa begære sig et Beløb paa 4,000 Kr. stillet til Raadighed, at udbetale med 1,000 Kr. hvert Fjerdingaar. Paa dette For-

langende udbeder han sig Svar omgaaende. Jeg ved ikke, hvad det høje Ting synes: Ministeriet faar fra en underordnet Embeds- eller Bestillingsmand, hvad man nu vil kalde ham, en Opfordring til *omgaaende* at svare ham, om det vil skaffe ham 4,000 Kr. aarlig eller ikke. „Omgaaende“, det vil sige med næste Post. Det er i sig selv en ganske taabelig Idé, for en Minister kan ikke svare omgaaende paa saadant noget, uden naar han vil sige Nej. Han kan aldeles ikke faa Tid til at forhøre sig om Sagen. Og Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Beløbet kan stilles til Raadighed, afhænger jo ganske af, om Rigsdagen vil bevilge Beløbet, og om det er muligt at komme til Rigsdagen, om den er samlet. Tillige er denne Skrivelse i høj Grad formløs. Jeg kan ikke tro, at der nogen Sinde fra en underordnet Embedsmand til Ministeriet er kommet en Begæring om at faa tilstaaet en Gunst, en Løningsforbedring, og samtidig, at Svaret skal være omgaaende. Det er noget, som ikke paa nogen mulig Maade kan gaa an. Dette Beløb kunde der for øvrigt ikke være Tale om at søge at faa bevilget. Stillingen har ikke den tilsvarende Betydning for Staten og kan navnlig ikke have det, hvor den udsendte Vicekonsul ikke kan virke for Danmarks Handel, Søfart og Industri.

Endelig er der Tale om den Veksel paa 2,000 Kr., som det ærede Medlem trak paa Ministeriet og fik diskonteret i Banco Alemanno. Det ærede Medlem søger stadig at vikle dette sammen med Retssagen, men det kan der ikke med Rette være Tale om. Det maa vel være en Fejlhuskning eller Forvirring hos det ærede Medlem. De 2,000 Kr. har det ærede Medlem faaet, og det Beløb, Retssagen drejede sig om, har han ogsaa faaet, de to Ting have ikke noget med hinanden at gøre. Med Hensyn til Vekselen skal jeg tillade mig at bemærke, at naar det ærede Medlem har henvendt sig til Banco Alemanno, — som havde diskonteret den, og som jeg telegrafisk havde meddelt, at den ikke maatte diskontere flere Veksler — og spurgt, hvad man der syntes om dette, kan man jo spørge: Hvor meget har den paagældende Mand mon forstaaet af Sagen, naar han ikke forstod Dansk, og der blev vist ham en dansk Skrivelse? Bankens Direktør har efter det ærede Medlems Sigende sagt „Bureauidioter“. Men er det ærede Medlem vis paa, at han ikke har ment det ærede Medlem? Det maa nemlig være meget tankeløse Folk, som ikke kunne forstaa Sammenhængen. Naar det ærede Medlem